

4125 2. Beh. af Forst. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 4126

an at fortsætte den Vej, og allermindst tror jeg, det kan hjælpe til at undskyde for os selv og for Andre, om man gjorde et saadant Skridt, at det Tidspunkt nærmer sig, da Høvedvalget vil afgive Betænkning. Jeg tror, der maa noget Mere til. Saa ofte vi have talt under Finantslovens Behandling om disse Bevillinger til store Skibe, har det lydt: „Saa, hvad kan det hjælpe, at vi bevilge Beløbet, der vil jo gaa 2, 3, 4 Aar, inden Skibet bliver færdigt.“ Saa, det vil der, og det maa der, men dersom vi i Tiden efter 1867 havde, hver Gang Spørgsmaalet forelaa, bevilget hvad vi af Hensyn til Statens Finantser trostigt kunde bevilge til Nybygninger, havde vi nu haat liggende, ikke Skibe paa Papiret men Skibe i Virkeligheden, og den Dag kan komme — den kan komme i Dag eller i Morgen, førend Nogen aner det — da det dreier sig om, at vi have et eller flere af disse Skibe. Derfor er det uforvarligt at vedblive med denne Udskyden, og derfor kan det ikke hjælpe at se hen til, hvad der iøvrigt skal gøres med Hensyn til Ordningen af Landets Forsvar. Lad os gøre vor Pligt hver Dag, og finde vi, at det er nødvendigt, at Landet ved en Kraftanstrengelse tilveiebringer Noget, der ligger udenfor det daglige Behov, da lad os gøre det med, men lad os ikke flyde os ind under, at da vi tænke paa at gjøre noget Stort, ville vi ikke gjøre det Smaa, der ligger foran os. Og det, som ligger foran os, er i Virkeligheden noget Smaat, thi det er ikke Andet, end hvad vi buide have gjort for to Aar siden.

Scavenius: Jeg er naturligvis enig i Slutningen af det Foredrag, vi nu hørte, men jeg har dog følt mig foranlediget til at bede om Ordet for at gjøre enkelte Bemærkninger overfor Begyndelsen af Foredraget. Det forholder sig ganske rigtig, at der for nogle Aar siden her i Thinget blev bevilget Penge til Begyndelsen af et stort Pantserflib, og at den følgende Marineminister Aaret derpaa underrettede os om, at han ikke ønskede at paabegynde dette større Skib, men bad om Penge til Paabegyndelsen af mindre Skibe. Nu er det min Mening, endnu som den Gang, at General Raasløff i den Hovedbetragtning, han gjorde gjældende, ikke havde saamegen Ret, som det ærede Medlem vilde paalægge ham. Den Hovedbetragtning, der gik igjennem hele Raasløffs Udvikling for os, var den, at vi skulde udvikle vort Kystforsvar, udvikle vor Flaade saaledes, at den kunde forsvare vore indre Farvande men ogsaa indskrænke sig hertil. Jeg betragtede det

som det mindre Væsentlige ved hans Plan, at han gjorde 12 Jodssystemet gjældende. Det Væsentlige var det, at han havde, at vi ikke skulde bygge saadanne store Skibe, der skulde møde Tjenden paa de aabne Farvande, men saadanne Skibe, der kunde møde ham i vore indre Farvande med Udigt til Helb, og det er min Tro, at vi have haat meget gode Følger af den Beslutning, Folkethinget dengang tog. Jeg betragter det som en given Sag, at de mindre Skibe, vi senere have erholdt, have været aldeles nødvendige for Forsvaret, og det er et stort Spørgsmaal, om vi, hvis ikke Marinen og Verftet vare blevne drevne ind paa den Vej, som den daværende Minister — ved vor Hjælp — drev det ind paa, vare gaaede ind paa at bygge de mindre Skibe, som vi have bygget, og som den nuværende Minister erkjender for at være lige saa nødvendige — ganske vist til anden Brug — som de større Skibe. Selv disse større Skibe, som jeg nu er med til at anbefale Folkethinget at gaa til, selv med Hensyn til disse have vi jo den ærede Marineministers Erklæring om, at de ikke kunne betragtes som Andet og Mere end Kystforsvarsskibe i videre Forstand. Jeg tror derfor ikke, at man skal være saa misfornøjet med, hvad der dengang skete. Jeg tror, at hvad der dengang blev besluttet her, var, Alt vel beset, fornuftigt og rigtigt, men noget helt Andet er det, om vi senere have baaret os rigtig og fornuftig ad ved, efterat vi havde slået Principet fast, ikke tidligere end taar ere gaaede til at bygge de større Skibe, der nu er Tale om. I saa Henseende er jeg enig med det ærede Medlem. Jeg betragter det som meget uheldigt, at vi ikke tidligere — ialtfald ifjor — gif til at erkjende, at man ikke kunde lægge hele vort Søforsvar i Kanonbaades Hænder. Skjøndt jeg altsaa nu staa som den, der vil forsvare, at vi paabegynde det større Pantserflib, kan jeg ikke derigjennem anerkjende, at der er begaaet en Feil, og at jeg selv har begaaet nogen Feil ved at gaa ind paa den Plan, som General Raasløff udviklede for os. At Planen ikke kunde gennemføres saaledes, som den daværende Marineminister havde tænkt sig, erkjendte han jo selv, og det inden et Aars Forløb — jeg tror endogsaa, at han erkjendte det i den samme Session, i hvilken han indbragte sin Plan —, men det Væsentlige ved Planen tror jeg ikke, han opgav, og jeg ser ikke rettere, end at den nuværende Marineminister staa paa samme Standpunkt. — Ligeoverfor den ærede Ordfører vil jeg tillade mig at gjøre to Bemærkninger. Den ærede Ordfører erklærede, at